

Sygn. akt I C 10/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

11 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie – Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Chłopecka

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Strzelecka

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 roku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **N. Z.w K.**

przeciwko **A. Ł.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. ustala, że koszty procesu ponosi powód.

Sygn. akt I C 10/17

UZASADNIENIE

Powód (...) N. Z. (1)w K. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazanie pozwanej A. Ł. zapłaty kwoty 9.500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych (k. 2-3).

W uzasadnieniu podał, iż pozwaną (...) w G. łączyła umowa z dnia (...) roku. Pozwana kredytu nie spłacała. Bank swoją wierzytelność względem pozwanej zbył na rzecz powoda w dniu 28 października 2015 roku. Potwierdzeniem tego jest wyciąg z załącznika do umowy cesji.

W dniu 27 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie w sprawie I Nc (...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając żądanie pozwu (k. 27).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana A. Ł. wniosła skutecznie sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu (k. 31-35). W w/w piśmie procesowym wywiedziono, iż roszczenie powoda jest przedawnione, a powód nie dokonał żadnej czynności, która przerwałaby bieg terminu przedawnienia. Poza tym z dokumentów załączonych do pozwu nie wynika, by pozwana była zobowiązana wobec powoda i poinformowana o przelewie wierzytelności.

W odpowiedzi na sprzeciw (k. 44-46) powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie oraz stwierdził, że podniesiony zarzut przedawnienia nie jest zasadny. Bieg przedawnienia został przerwany przez wydanie bankowego tytułu egzekucyjnego i uzyskanie klauzuli wykonalności, wszczęcie i umorzenie egzekucji oraz w wniesienie przedmiotowego pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) w G. zajmował się prowadzeniem działalności gospodarczej między innymi w zakresie udzielania kredytów.

A. Ł. w dniu 30 czerwca 2008 roku zawarła z (...) w K. umowę kredytu nr (...), na mocy której wspomniany bank udzielił jej kredytu w kwocie 23.174,74 zł na warunkach określonych w zawartej umowie do dnia 10 lipca 2012 roku.

/dowód: **umowa kredytu gotówkowego nr (...) z harmonogramem spłat k. 6-9/**

W 2009 roku nastąpiło przeniesienie majątku (...) w G. na (...) w K. na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 ksh.

/dowód: **odpis z rejestru przedsiębiorców k. 16-20/**

(...) w K. w dniu 18 listopada 2010 roku, w związku z zadłużeniem A. Ł., wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Natomiast w dniu 2 grudnia 2010 roku Sąd nadał klauzulę wykonalności wspomnianemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

/dowód: **bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) k. 53;**

postanowienie w sprawie I Co (...) k. 56/

(...) w K. złożył wniosek o wszczęcie egzekucji z majątku A. Ł.. Postępowanie egzekucyjne zostało jednak umorzone na wniosek wierzyciela w dniu 14 grudnia 2015 roku.

/dowód: **postanowienie w sprawie Km(...)k. 58/**

(...) N. Z.w K. nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji z dnia 28 października 2015 roku, o czym poinformował A. Ł..

/dowód: **umowa sprzedaży wierzytelności k. 59-72/**

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, iż podstawę dochodzonego w przedmiotowej sprawie przez powoda roszczenia stanowią przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe oraz art. 509 kc.

Pozwana jest podmiotem zobowiązanym z tytułu zawartej w dniu 30 czerwca 2008 roku umowy kredytu gotówkowego z bankiem.

Powód dochodził roszczenia jako nabywca wierzytelności. W myśl art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jednakże w takiej sytuacji dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 kc).

Powód wykazał sam fakt zawarcia umowy o określonej, konkretnej treści oraz, że na podstawie umowy zawartej z pierwotnym wierzycielem wierzytelność z umowy bankowej została przeniesiona na jego rzecz. Wbrew stanowisku pozwanej, dowody przedłożone przez powoda były wystarczające do ustalenia, że nabył on w drodze cesji wierzytelność przysługującą uprzednio bankowi przeciw pozwanej, a wynikającą z umowy kredytu z dnia 30 czerwca 2008r. Na potwierdzenie tej okoliczności, jak i wysokości nabytej wierzytelności, powód przedłożył uwierzytelniony odpis umowy kredytu z dnia 30 marca 2008r. (k. 6-9), umowy cesji (k. 59-64), a także wyciąg z załącznika do tej umowy, w którym jednoznacznie została zindywidualizowana umowa kredytu – przez wskazanie jej przedmiotu, dokładnych danych personalnych, jak i kwoty kapitału (k. 65-72). W niniejszej sprawie powód dochodził jedynie kapitału (bez odsetek i kosztów), który jest mniejszy niż kwota udzielonego kredytu określona w umowie podpisanej przez pozwaną. Co więcej, w aktach sprawy zawarty jest odpis zawiadomienia Banku (...) Spółki akcyjnej w K. z dnia 4.05.2016 roku,

skierowanego do pozwanej, informującego o przelewie wierzytelności i o obowiązku dokonania zapłaty do rąk w nowego wierzyciela (k. 4).

W świetle tych dokumentów należy przyjąć, że wskazany bank istotnie scedował wierzytelność z umowy kredytowej na rzecz powoda (art. 509 § 1 kc). Jeżeli bowiem w aktach sprawy znajduje się zawiadomienie o cesji wierzytelności skierowane przez cedenta do pozwanej (dłużnika), to nie są uzasadnione zastrzeżenia co do legitymacji czynnej cesjonariusza (powoda). Za decydujące trzeba uznać oświadczenie dotychczasowego wierzyciela, które nie pozostawia wątpliwości, że do cesji rzeczywiście doszło. Wyjątkiem od związania stanowiskiem cedenta byłyby oczywiście przesłanki wskazujące na bezwzględną nieważność przelewu, jednak w rozpoznawanej sprawie tego typu okoliczności nie wystąpiły.

W toku przedmiotowej sprawy strona pozwana podniosła również zarzut przedawnienia. Powyższy zarzut jest zasadny. Strona powodowa, w wyniku cesji wierzytelności, wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki zbywcy, dłużnikowi zaś przysługują przeciwko nabywcy wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 kc), co dotyczy również zarzutu przedawnienia.

Jak stanowi art. 117 kc roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie). Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może się uchylić od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się zarzutu przedawnienia. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 kc).

Stosownie do treści art. 118 kc – jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej – termin przedawnienia wynosi 10 lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – 3 lata. Określenie dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej krótszego, trzyletniego terminu przedawnienia, jest wynikiem dążenia ustawodawcy, podyktowanego potrzebami gospodarki, do zapewnienia możliwie szybkiego realizowania przez profesjonalistów swych roszczeń. Zróżnicowanie terminów przedawnienia określonych w art. 118 kc nie zależy od charakteru podmiotu, w stosunku do którego roszczenie przysługuje, ani od charakteru rozstrzyganej sprawy, a wyłącznie od rodzaju roszczenia związanego z określonym rodzajem działalności.

Roszczenie objęte niniejszym pozwem, jako związane z prowadzeniem przez kredytodawcę działalności gospodarczej podlega przedawnieniu w okresie 3 lat.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Stosownie zaś do treści art. 124 § 1 i § 2 kc po każdym przerwaniu przedawnienie biegnie na nowo, jednakże w razie przerwania przedawnienia przez czynność m.in. przed organem powołanym do egzekwowania roszczeń danego rodzaju przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie nie zostanie zakończone.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy należy zauważyć, że brak jest w aktach sprawy dowodu na datę wypowiedzenia umowy kredytu gotówkowego z dnia 30 czerwca 2008 roku. Niemniej tytuł egzekucyjny został wystawiony dnia 18 listopada 2010 roku a klauzula wykonalności została mu nadana dnia 2 grudnia 2010 roku. W ocenie Sądu nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, które nastąpiło na pewno przed upływem trzech lat od wypowiedzenia umowy, przerwało bieg terminu przedawnienia roszczenia skierowanego przeciwko powodowi (por.: wyr. Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58). Jednak przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego bieg terminu przedawnienia został przerwany jedynie w stosunku do banku.

Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt III CZP 29/16, w której stwierdzono, że „Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1pkt 2 kc)”. Powód w niniejszym przypadku nie mógł skutecznie powołać się na prowadzone postępowanie egzekucyjne, gdyż wierzycielem w tym postępowaniu był bank, a fundusz nie mógł powołać się na fakt prowadzenia postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanej. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nie może powołać się na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela – banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

Przedawnieniu podlegało również, zdaniem Sądu, roszczenie strony powodowej o odsetki. Zgodnie bowiem z ugruntowanym stanowiskiem w orzecznictwie, roszczenie o zapłatę odsetek stanowi świadczenie okresowe, a więc przedawnia się z upływem 3 lat, przy czym z uwagi na fakt, że jest to świadczenie akcesoryjne ulega ono przedawnieniu najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia o świadczenie główne. Pogląd ten znalazł wyraz w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 roku w sprawie o sygnaturze akt III CZP 42/2004.

Wobec powyższego w całości oddalił powództwo w przedmiotowej sprawie.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast w oparciu o art. 98 kpc.